

Nullam verò voluptatem artis vllius esse opus, probabiliter contingit: quippe cum neque alterius operationis vllius ars sit, sed facultatis. tamen & vnguentaria ars, & opsonatoria esse voluptatis videntur. Quòd autem temperans fugiat, & prudens dolore carentem vitam persequatur, persequantur item tam pueri, quàm bestiae, omnia eodem modo soluntur. Nam quia dictum est quo modo bonæ absolute, & quo modo non bonæ voluptates omnes sint: tales pueri & bestiae persequuntur: habitumque indolentiam prudens sectatur, quæ cum cupiditate & dolore existunt, & corporis sunt: huiusmodi enim sunt hæ: harum item excessus secundum quos intemperans intemperans est. propterea temperans has fugit: nam etiam temperans voluptates sunt.

CAPVT XIII.

Ceterum dolor quoque esse malum & fugiendum conceditur: atque alius absolute malum, alius, eò quòd quodam modo impedito est. fugiendæ autem rei, quatenus est fugienda & mala, bonum contrarium est: bonum igitur quoddam esse voluptatem necesse est. Nam quemadmodum soluebat Speusippus, nõ competit solutio, sicut maius minori & æquali, ita contrarium hic esse, non enim idem quod malum aliquod voluptatem esse quispiam dixerit. Iam verò si nonnullæ voluptates sunt præuæ, nihil vetat aliquam esse optimam: sicut scientiam aliquam, licet præuæ quædam sint, fortasse verò etiam necessariam est, siquidem vniuscuiusque habitus operationis sine impedimento, sunt, siue omnium operatio sit fœlicitas, siue alicuius ipsorum, si impedimento vacet, eam esse maximè expetendam. hoc autem est voluptas. Quare efficitur, vt quædam voluptas optimum sit, licet multæ voluptates forte absolute præuæ sint. ac propterea omnes fœlicem vitam iucundam esse existimant: voluptatèmq; fœlicitati consentaneæ annexunt: quippe cum nulla operatio quæ impeditur, perfecta sit, fœlicitas verò sit ex perfectis. Ideo fit, vt ex corporis & externis bonis, fortunaque ipsa insuper indigeat fœlix, ne hæc impediatur. Nam quicum qui rota torquetur, & calamitatibus magis opprimitur, si bonus sit, fœlicem esse dicunt: vel inuiti, vel sponte nihil dicunt. Quia verò insuper fortuna indiget fœlix: idem esse nonnullis fortunæ prosperitas, & fœlicitas videtur: cum tamen non sit: nam ipsa quoque cum excedit impedimento est, ac fortasse

A Τὸ δὲ, τέχνης μὴ εἶναι ἔργον μηδὲ μὲν ἡδονῶν ἀλλότως συμβέβηκεν. οὕτω γὰρ ἄλλης ἐνεργείας οὐδὲ μὲν τῆς τέχνης ὄντι. ἀλλὰ τῆς δουλείας καὶ τοῦ καὶ τῆς μωρίας καὶ τῆς ἀφροσύνης, δοκῶν ἢ δυνῆς εἶναι. Τὸ δὲ τὸν σώφρονα φεύγειν, καὶ τὸν φρόνιμον διώκειν τὸν ἀλυπτον βίον, καὶ τὸ τὰ παιδία καὶ τὰ θηρία διώκειν, τῶ ἑαυτῶ λυτέται πάντα. ἔπειτα γὰρ εἴρηται πῶς ἀγαθὰ ἢ ἀπλῶς, καὶ πῶς ἐν ἀγαθῶν πᾶσι ἢ ἡδονῶν, τὰς τοιαύτας τὰ παιδία καὶ τὰ θηρία διώκει, καὶ τὴν ταύτων ἀλυπίαν ὁ φρόνιμος, τὰς μετ' ὀπθουσίας καὶ λυπίας, καὶ τὰς συμπαθητάς. τοιαύται γὰρ αὐτῶν καὶ τὰς ταύτων ὑπερβολάς. καὶ δ' αἰὶ ἀκάλυπτος ἀκάλυπτος: διὸ ὁ σώφρων οὐδέ τι ταύτας ἔπει εἰσὶν ἡδονῶν καὶ σώφρονος.

Κεφάλαιον ἰδ.

A Λὰ μὲν ὅτι καὶ ἡ λύπη κακόν, ὁμολογεῖται, καὶ φευκτόν. ἡ μὲν γὰρ ἀπλῶς κακόν ἢ δὲ πῶς, τῶ ἔμποδιστικῆ· τῶ δὲ φευκτῶ τὸ ἐναπίον, ἢ φευκτόν τὸ καὶ κακόν, ἀγαθόν. αἰὶ γὰρ οὐ πῶς ἡδονῶν ἀγαθόν τι εἶναι γὰρ Σπευσίππος ἔλεγε. ἢ συμβαίνει ἡ λύπης ὡς περὶ τὸ μείζον τῶ ἐλαττόν, καὶ ἴσως ἐναπίον· οὐ γὰρ ἀν φάσιν ὅσοι κακόν τι εἶναι πῶς ἡδονῶν. ἀρετὸν δὲ οὐδὲν κακῶς ἡδονῶν πῶς εἶναι, εἰ ἐνεκα φάσιν ἡδονῶν, ὡς περὶ καὶ ὀπθουσίῃ μὲν πῶς, ἐν ἑαυτῶν οὐσῶν. ἴσως δὲ καὶ ἀναγκασθόν, εἴπερ ἐκείνη ἔξω εἰσὶν ἐνεργεῖα ἀεμπόδιστοι, εἴδ' ἢ πασῶν ἐνεργεῖα ὄντι δουραμονία: εἴτε ἡ πῶς αὐτῶν, αἰὶ ἢ ἀεμπόδιστος, ἀερωταύτων εἶναι. τῶ δὲ ὄντι ἡδονῶν ὡς εἰν αὐτῶν ἡδονῶν τὸ ἀρετὸν, τῶ πολλῶν ἡδονῶν φάσιν οὐσῶν, εἰ ἐπυχεῖν ἀπλῶς· καὶ διὰ τῶν πάντες τὸν δουραμονία, ἡδονῶν οἶονται βίον εἶναι, καὶ ἐμπλέκοσι τῶν ἡδονῶν εἰς τῶν δουραμονία, ἀλλότως οὐδεμία γὰρ ἐνεργεῖα τέλειος, ἐμπόδιζομένη ἢ δουραμονία, τῶν τέλειος· διὸ περὶ εἰδεται ὁ δουραμονία τῶν ἐν σώματι ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐκτός, καὶ τῆς τύχης, ὅπως μὴ ἐμπόδιζηται ταῦτα. οἱ δὲ τὸν ἔχοντα μὲν καὶ τὸν δουραμονία μὲν ἀεμπόδιστοι, δουραμονία φάσιν οὐσῶν, εἰ ἢ ἀγαθός, ἢ ἐκόντες, ἢ ἀκόντες, οὐδὲν κέρροσι. διὰ δὲ τὸ περὶ εἰδεται τῆς τύχης, δοκῶν πῶς ταῦτον εἶναι ἢ δουραμονία τῆ δουραμονία, ἐκ οὐσῶν: ἔπειτα καὶ αὐτῶ ὑπερβολοῦσα, ἐμπόδιός ὄντι. καὶ ἴσως

ἢ ἔπει